

Súd: Okresný súd Rožňava  
Spisová značka: 12C/603/2012  
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7812214139  
Dátum vydania rozhodnutia: 25. 07. 2018  
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Edita Kušnírová  
ECLI: ECLI:SK:OSRV:2018:7812214139.17

## ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Rožňava, sudkyňou JUDr. Editou Kušnírovou, v právnej veci žalobcu H. C., F.. XX. XX. XXXX, T. Š.Q., U. Č.. XXX, práv. zast. JUDr. Iveta Rajtáková, advokátka, so sídlom Košice, Štúrova 20, proti žalovaným, v 1. rade E. A., F.. XX. XX. XXXX, T. Š., S.Á. Č.. XX, v 2. rade Q. A., F.. XX. XX. XXXX, T. Š., S. Č.. XX, za účasti intervenienta: KOOOPERATIVA poisťovňa, a. s., Vienna Insurance Group, so sídlom v Bratislave, Štefanovičova 4, IČO: 00 585 441, v konaní o náhradu škody, takto

### rozhodol:

I. Žalovaní v 1.a 2.rade sú povinní spoločne a nerozdielne zaplatiť žalobcovi úrok z omeškania vo výške 8,75 % ročne zo sumy 9.056,76 eur, od 19.02.2013 do zaplatenia, v lehote do troch dní odo dňa právoplatnosti rozsudku.

II. Súd zamietá nárok žalobcu v časti uplatnenia úroku z omeškania zo sumy 9.056,76 eur za obdobie od 08.11.2012 do 18.02.2013.

III. Súd priznáva žalobcovi náhradu trov konania v rozsahu 100 %, ktorú budú povinní zaplatiť žalovaní v 1.a 2.rade spoločne a nerozdielne. O výške náhrady trov rozhodne súd po právoplatnosti rozsudku samostatným rozhodnutím.

### odôvodnenie:

1. Žalobca sa podanou žalobou domáhal voči žalovanému zaplatenia sumy 9.179,24 Eur, titulom náhrady škody spôsobenej pri dopravnej nehode žalovaným v 1.rade, pričom žalovaná v 2.rade bola držiteľkou vozidla zn. Opel Astra L.: S. XXX I. , ktorým bola škoda spôsobená.

2. V priebehu konania zobral žalobu späť o istinu v sume 122,48 eur. Písomným podaním zo dňa 20.03.2015, žalobca rozšíril žalobu o úrok z omeškania, ktorý si uplatnil zo už z upravenej istiny 9.056,76 eur vo výške 8,75 % ročne, za čas od 08.11.2012 do zaplatenia. Rozšírenie žaloby bolo pripustené vyhláseným uznesením na pojednávaní dňa 23.03.2015.

3. Súd vo veci rozhodol rozsudkom sp.zn.: 12C/603/2012 - 285 zo dňa 06.03.2017 tak, že konanie zastavil do výšky sumy 122,48 eur a uložil žalovaným v 1.a 2. rade povinnosť spoločne a nerozdielne zaplatiť žalobcovi sumu 9.056,76 eur, spolu s úrokom z omeškania vo výške 8,75 % ročne z uvedenej dlžnej sumy, za čas od 08.11.2012 do zaplatenia a priznal náhradu trov konania v rozsahu 100 %. Proti uvedenému rozsudku podal odvolanie intervenient na strane žalovaných.

4. Súd druhej inštancie rozsudkom sp. zn.: 6Co/198/2017 - 332 zo dňa 20.02.2018 potvrdil rozsudok vo výroku o povinnosti žalovaných v 1.a 2.rade spoločne a nerozdielne zaplatiť žalobcovi sumu 9.056,76 eur. Vo výroku o povinnosti zaplatiť úroky z omeškania a v súvisiacom výroku o trovách konania, zrušil rozsudok a vrátil vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie. Úlohou súdu prvej inštancie bolo

zaoberať sa v ďalšom konaní (ne)dôvodnosťou vznesenej námietky premlčania úrokov z omeškania. V tej súvislosti poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR č.k. 1Cdo/157/2009 zo dňa 29.06.2010, v zmysle ktorého povinnosť platiť úroky z omeškania so splnením dlhu nevzniká samostatne (nanovo) za každý deň trvania omeškania, ale jednorazovo, v deň v ktorom sa dlžník ocitol v omeškaní so splnením dlhu. Od tohto dňa začína plynúť premlčacia doba, ktorá je trojročná, v zmysle ust. § 110 ods. 3 Občianskeho zákonníka (ďalej len „OZ“). Pre určenie začiatku premlčacej doby v prípade úrokov z omeškania, je rozhodujúce určenie dňa, kedy došlo k omeškaniu s plnením hlavného záväzku.

5. Súd vyzval žalobcu, aby preukázal, kedy bola obom žalovaným doručená výzva na plnenie s určenou lehotou plnenia a v tej súvislosti aj na zaujatie stanoviska k uplatneným úrokom z omeškania. Žalobca písomným podaním súdu oznámil, že nevie preukázať doručenie výzvy na zaplatenie zo dňa 25.10.2012 žalovaným v 1.a 2. rade, na ktoré sa odvolával vo svojom návrhu na rozšírenie žaloby o úroky z omeškania. V súvislosti s ust. § 563 OZ uviedol, že dlžník je povinný splatiť dlh, nahradiť škodu, v nasledujúci deň potom, čo ho veriteľ na plnenie vyzve. Za takú výzvu možno považovať aj podanie žaloby. Žalobca doručil žalobu na náhradu škody súdu prvej inštancie dňa 07.12.2012, žaloba bola žalovaným doručená dňa 18.02.2013, preto deň 19.02.2013 možno považovať za deň, kedy sa dostali žalovaní do omeškania. Námietku premlčania považoval žalobca za nedôvodnú, s poukazom na ust. § 100 ods. 1 OZ a ust. § 101 OZ. Z obsahu spisu je zrejmé, že ku škodovej udalosti, pri ktorej bolo poškodené motorové vozidlo, došlo dňa 25.11.2011, z dôvodu zanedbania povinnosti žalovaného v 1. rade vyplývajúcej z osobitného predpisu. Žalobca sa o výške škody, teda o objektívne vyčíslenej majetkovej ujme, dozvedel až z faktúry za opravu č. 2012134, vystavenej dňa 19.07.2012. Od tohto dňa mohol uplatňovať nárok na náhradu škody s tým, že premlčacia doba v prípade úrokov z omeškania je trojročná.

6. Žalovaní sa po rozhodnutí súdu druhej inštancie písomne nevyjadrili.

7. Intervenient vo svojom písomnom vyjadrení zdôraznil, že z uznesenia veľkého senátu Najvyššieho súdu SR sp. zn.: 1VCdo/4/2017 zo dňa 18.12.2017 vyplýva, že neexistuje judikatúrny rozpor pri interpretácii ustanovení Občianskeho zákonníka týkajúci sa premlčania príslušenstva pohľadávky a teda Najvyšší súd SR má v predmetnej veci jednotný právny názor, ku ktorému dospel aj senát NS SR v č.k. 5Cdo/76/2016. Povinnosť dlžníka platiť úroky z omeškania nevzniká samostatne, za každý deň omeškania, ale jednorazovo v deň, v ktorom bol dlžník v omeškaní so splnením hlavného záväzku. Uvedeným dňom začína plynúť rovnaká premlčacia doba ako pre hlavný záväzok a jej uplynutím sa právo na úroky z omeškania premlčí ako celok. Podľa ust. § 106 ods. 1 OZ právo na náhradu škody sa premlčí za dva roky odo dňa, keď sa poškodený dozvie o škode a o tom, kto za ňu zodpovedá. Podľa ust. § 106 ods. 2 OZ, najneskoršie sa právo na náhradu škody premlčí za tri roky, a ak ide o škodu spôsobenú úmysel, za 10 rokov do dňa, keď došlo k udalosti, z ktorej škoda vznikla; to neplatí ak ide o škodu na zdraví. Pokiaľ žalobca odvíja svoju vedomosť o škode ako o určitej majetkovej ujme, ktorú možno objektívne vyčísliť v peniazoch až po riadnom zistení výšky škody, intervenient sa s tým nestotožnil. Nie je totiž potrebné zistiť presný rozsah škody, ale postačuje ak sa poškodený dozvie o škode a má k dispozícii údaje, ktoré mu umožňujú podať žalobu o náhradu škody na súde (rozsudok NS SR z 29.02.2012 č.k. 1Cdo/43/2010). Žalobca sa dozvedel o škode v deň dopravnej nehody, dňa 25.11.2011, dňa 28.11.2011 bol vyhotovený zápis o obhliadke poškodeného vozidla a od uvedeného dátumu teda mohol žalobca uplatňovať od žalovaných náhradu škody. Nestalo sa tak, z toho dôvodu intervenient trval na tom, že subjektívna lehota na uplatnenie nároku, a to aj v prípade úrokov z omeškania, ktoré boli uplatnené na súde až dňa 20.03.2015 uplynula. Uplynula nielen subjektívna dvojročná premlčacia doba, ale aj trojročná objektívna premlčacia doba, od kedy došlo k nehodovej udalosti (25.11.2011). Nárok žalobcu teda považoval za premlčaný.

8. Žalovaná v 2. rade sa ani na pojednávaní dňa 25.07.2018 nevedela presne vyjadriť k dátumu doručenia výzvy na plnenie. Pamätala si len, že na prvom pojednávaní sa manželka žalobcu vyjadrila v tom zmysle, že škodu zaplatia žalovaní alebo poisťovňa. Súhlasila s tým, že za deň kedy boli riadne vyzvaní na plnenie je možné považovať doručenie žaloby žalovaným.

9. Žalobca zdôraznil, že už zo samotného vysloveného názoru súdu druhej inštancie je zrejmé, že povinnosť dlžníka zaplatiť úrok z omeškania nie je možné uplatňovať denne, ale je potrebné vychádzať z obdobia, kedy sa dostal dlžník do omeškania a od uvedeného obdobia je možné počítat plynutie premlčacej doby. Z hľadiska premlčacej doby je táto doba jednoznačne trojročná a nie je možné

uplatňovať lehotu, ktorá sa vzťahuje k nárokom vyplývajúcim z náhrady škody. Žalobca trval na tom, že počiatok plynutia premlčacej doby sa datuje ku dňu 19.02.2013 a s poukazom na znenie ust. § 110 ods. 3 OZ bol nárok súvisiaci s uplatneným nárokom z omeškania, uplatnený v lehote.

10. Podľa ust. § 100 ods. 1 OZ, právo sa premlčí, ak sa nevykonalo v dobe v tomto zákone ustanovenej (§ 101 až 110). Na premlčanie súd prihladne len na námietku dlžníka. Ak sa dlžník premlčania dovoľá, nemožno premlčané právo veriteľovi priznať.

a.

Podľa ust. § 101 OZ, pokiaľ nie je v ďalších ustanoveniach uvedené inak, premlčacia doba je trojročná a plynie odo dňa, keď sa právo mohlo vykonať po prvý raz.

11. Podľa ust. § 110 ods. 3 OZ, úroky a opakujúce sa plnenia sa premlčujú v troch rokoch; ak však ide o práva právoplatne priznané alebo písomne uznané, platí táto premlčacia doba, len pokiaľ ide o úroky a opakujúce sa plnenia, zročnosť ktorých nastala po právoplatnosti rozhodnutia alebo po uznaní.

12. Povinnosťou súdu je po vznesení námietky premlčania prednostne vyriešiť dôvodnosť (nedôvodnosť) vznesenej námietky, týkajúcej sa uplatnenia nároku na zaplatenie úroku z omeškania. Súd konštatuje, že úroky z omeškania tvoria príslušenstvo pohľadávky a nárok na zaplatenie úrokov sa spája s omeškaním dlžníka s plnením peňažného dlhu, čo je porušením záväzkového vzťahu. V prípade omeškania teda vzniká medzi veriteľom a dlžníkom okrem hlavného záväzku, ďalší záväzkový vzťah, tzn. úrokový záväzkový vzťah. Záväzok dlžníka zaplatiť veriteľovi úrok je záväzkom vedľajším popri hlavnom peňažnom záväzku. Z toho však nevyplýva, že v dôsledku omeškania dlžníka by mal vzniknúť nový záväzkový vzťah, práve naopak, takýto vzťah nevzniká ale dochádza k zmene v obsahu záväzku v tom zmysle, že popri povinnosti platiť hlavný záväzok je dlžník povinný platiť aj záväzok vedľajší. Z rozsudku NS SR č.k. 1Cdo/157/2009 zo dňa 29.06.2010 vyplýva, že povinnosť platiť úroky z omeškania so splnením dlhu, nevzniká samostatne, na novo za každý deň trvania omeškania, ale jednorazovo v deň, v ktorom sa dlžník ocitol v omeškaní so splnením záväzku. Až od uvedeného dňa začína plynúť premlčacia doba a jej uplynutím sa právo premlčí ako celok.

13. V priebehu dokazovania nebolo možné preukázať konkrétny deň doručenia výzvy na plnenie žalovaným. Z toho dôvodu bolo potrebné postupovať podľa ust. § 563 OZ, v zmysle ktorého ak čas splnenia nie je dohodnutý, ustanovený právnym predpisom alebo určený v rozhodnutí, je dlžník povinný splniť dlh prvého dňa po tom, čo ho o plnenie veriteľ požiadal. Týmto spôsobom bol ustálený čas, kedy sa žalovaní skutočne dozvedeli o výzve na plnenie. Stalo sa tak až po doručení žaloby obom žalovaným, dňa 18. 02. 2013. Dňom nasledujúcim po uvedenom dni sa stal deň 19. 02. 2013, od ktorého bolo možné počítať plynutie premlčacej doby. V súlade s vyššie citovanými ustanoveniami §§ 100 ods. 1, 101 a 100 ods. 3 OZ je zrejmé, že premlčacia doba je trojročná. Bolo ju možné uplatniť odo dňa, kedy boli žalovaní vyzvaní na plnenie, tzn. od 19.02.2013 a uplynula by dňa 19.02.2016. K rozšíreniu žaloby, ktorou si žalobca uplatňoval úrok z omeškania došlo dňa 20.03.2015, tzn. pred uplynutím premlčacej doby. Súd konštatuje, že nárok žalobu na zaplatenie úrokov z omeškania nie je premlčaný.

14. Podľa ust. § 517 ods. 1 OZ, dlžník, ktorý svoj dlh riadne a včas nesplní, je v omeškaní. Ak ho nesplní ani v dodatočnej primeranej lehote poskytnutej mu veriteľom, má veriteľ právo od zmluvy odstúpiť; ak ide o deliteľné plnenie, môže sa odstúpenie veriteľa za týchto podmienok týkať aj len jednotlivých plnení.

15. Podľa odseku 2 uvedeného ustanovenia, ak ide o omeškanie s plnením peňažného dlhu, má veriteľ právo požadovať od dlžníka popri plnení úroky z omeškania, ak nie je podľa tohto zákona povinný platiť poplatok z omeškania; výšku úrokov z omeškania a poplatku z omeškania ustanovuje vykonávací predpis.

16. Obdobie, za ktoré uplatňoval žalobca pôvodne nárok na zaplatenie úroku z omeškania, bolo predmetom ďalšieho posudzovania, po vrátení veci súdom druhej inštancie. Súd opätovne zisťoval reálne obdobie, kedy sa mohli žalovaní dostať do omeškania so zaplatením svojho peňažného dlhu. Stalo sa tak v čase, kedy boli vyzvaní žalobcom na plnenie a na výzvu dlh neuhradili. Ako bolo vyššie v odôvodnení uvedené, výzva im bola doručená až dňa 18. 02. 2013, z toho vyplýva, že až od uvedeného dňa prichádzalo do úvahy uplatnenie úroku z omeškania. Prvým dňom omeškania bol teda deň po doručení žaloby, tzn. deň 19.02.2013.

17. Podľa ust. § 3 ods. 1 nar. vl. č. 87/1995 Z.z. v účinnom znení, výška úrokov z omeškania je o 8 percentuálnych bodov vyššia ako základná úroková sadzba Európskej centrálnej banky platná k prvému dňu omeškania s plnením peňažného dlhu.

18. Súd priznal úrok z omeškania v súlade s ust. § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka, s použitím ust. § 3 Nariadenia vlády Slovenskej republiky č. 87/1995 Z.z. vo výške 8,75 % ročne, pretože základná úroková sadzba Európskej centrálnej banky ku dňu omeškania predstavovala 0,75 %, ku ktorej bolo pripočítaných 8 percentuálnych bodov.

19. Podľa ust. § 511 ods. 1 OZ, ak právnym predpisom alebo rozhodnutím súdu je ustanovené alebo účastníkmi dohodnuté alebo ak to vyplýva z povahy plnenia, že viac dlžníkov má tomu istému veriteľovi splniť dlh spoločne a nerozdielne, je veriteľ oprávnený požadovať plnenie od ktoréhokoľvek z nich. Ak dlh splní jeden dlžník, povinnosť ostatných zanikne.

20. Súd rozhodol o solidárnej zodpovednosti žalovaných, keďže zodpovednosť za spôsobenú škodu znášajú obaja žalovaní z rôznych právnych dôvodov uvedených v odôvodnení rozsudku zo dňa 06.03.2017.

21. Zhodnotením doplneného dokazovania súd dospel k záveru, že žalobca sa dôvodne domáhal zaplata úroku z omeškania od 19.02.2013 do zaplata a nárok pôvodne uplatnený žalobcom za obdobie od 08.11.2012 do 18.02.2013 zamietol s poukazom na vyššie uvedené dôvody.

22. O náhrade trov konania súd rozhodol podľa ust. § 255 ods. 2 CSP, podľa ktorého k mala strana vo veci úspech len čiastočný, súd náhradu trov konania pomerne rozdelí, prípadne vysloví, že žiadna zo strán nemá na náhradu trov konania právo.

23. Súd priznal žalobcovi nárok na náhradu trov konania napriek tomu, že pôvodne bol uplatňovaný nárok vo výške 9.179,24 eur spolu s úrokom za obdobie od 08.11.2012 do zaplata. Po čiastočnom späťvzatí žaloby do výšky istiny 122,48 eur, žalobca si uplatňoval nárok vo výške 9.056,76 eur. Pri posudzovaní úspechu/neúspechu žalobcu v konaní súd zobral do úvahy jednak čiastočné zamietnutie žaloby v časti týkajúcej sa dĺžky obdobia uplatňovaného úroku z omeškania a čiastočné späťvzatie žaloby. Pri zohľadnení týchto skutočností, zistil, že pôvodne uplatňovaný nárok žalobcu s pripočítaním úroku z omeškania za obdobie od 08.11.2012 do 25.07.2018 (do vyhlásenia rozsudku), by predstavoval celkovo sumu 13.769,48 eur (9.179,24 eur istina + 4.590,24 eur úroky). Nárok žalobcu po čiastočnom späťvzatí žaloby a úprave obdobia omeškania predstavoval za obdobie od 19.02.2013 do 25.07.2018 výšku 13.362,13 eur (9.056,76 eur istina + 4.305,37 eur úrok). Pri posudzovaní úspešnosti strán sporu súd dospel k záveru, že žalobca bol úspešný v konaní v rozsahu 97 %, žalovaní 3 %, čo v danom prípade súd považuje za nepatrný úspech žalovaných a súčasne nepatrný neúspech žalobcu. Z týchto dôvodov súd priznal nárok na náhradu trov v rozsahu 100 %. O výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá vyšší súdny úradník, v zmysle ust. § 262 ods. 2 CSP.

#### **Poučenie:**

Proti uvedenému rozsudku je prípustné odvolanie v zmysle ust. §§ 355 a 356 CSP.

Odvolanie je možné podať v lehote do 15 dní od doručenia rozhodnutia na Krajský súd v Košiciach, prostredníctvom Okresného súdu Rožňava.

Podľa ust. § 363 CSP, v odvolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh).

Podľa ust. § 365 ods. 1 CSP, odvolanie možno odôvodniť len tým, že

- a) neboli splnené procesné podmienky,
- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
- d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,

f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,  
g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo  
h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.  
Podľa odseku 2 uvedeného ustanovenia, odvolanie proti rozhodnutiu vo veci samej možno odôvodniť aj tým, že právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má vadu uvedenú v odseku 1, ak táto vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej.  
Ak povinný dobrovoľne nesplní to, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, oprávnený môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa osobitného zákona (Zákon č. 233/1995 Z.z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti v znení neskorších predpisov).